

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618010187
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8618010187.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.04.2019 v Prešove taktó

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného U. C. proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 0T/18/2018 zo dňa 29.11.2018.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 0T/18/2018 zo dňa 29.11.2018 bol obžalovaný U. C. uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 1.7.2018 asi o 22,15 hod. ako nevodič viedol terénny motocykel nezistenej značky, bez evidenčného čísla, bez osvetlenia, po ul. Sovietskych hrdinov v areály nemocnice s poliklinikou smerom k ceste I/21, kde s motocyklom narazil so rampy a padol na zem, pričom pri následnej kontrole hliadkou OO PZ Svidník bolo zistené, že motocykel viedol s hladinou najmenej 0,71 mg/l etanolu vo vydychovanom vzduchu, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, d/, v nadväznosti na ustanovenie § 137 ods. 1, 2 písm. a/, c/, l/, m/, o/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov znení neskorších predpisov,

za čo mu bol podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. d/, § 38 ods. 3 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Súčasne mu bol uložený podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 1 roka.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení. Obhajca obžalovaného predložil v jeho mene dodatočne dôvody odvolania, v ktorých vyslovil, že skutok, ktorý mu je kladený za vinu, sa nemohol stať tak, ako je to uvedené v obžalobe, resp. v rozsudku. Logicky je možné usúdiť, že na to, aby sa mohol v stave opitosti udržať za úplnej tmy na motocykli bez svetiel, je potrebné viesť motocykel určitou rýchlosťou. Ak by v tejto rýchlosti narazil do rampy, jeho zranenia by boli pravdepodobne oveľa ťažšie a rozsiahlejšie. Samotný lekár uviedol v lekárskej správe, že je možné, že k zraneniu mohlo dôjsť tak, ako uviedol obžalovaný a teda tak, že tlačil motorku a spadol. Svedok, ktorý pracuje ako policajt a ktorý privolal hliadku vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že mal určité informácie o prejednávanej veci a preto jeho výpoveď je v zmysle Trestného poriadku nezákonná a ovplyvnená informáciami, ktoré mal pred svojou výpoveďou. Z výpovede svedka z prípravného konania je možné usúdiť, že mohol mať vedomosti o uvedenom skutku od svojich kolegov a mohol byť nimi ovplyvnený. Navyše jeho výpoveď z prípravného konania a z hlavného pojednávania sú v rozpore a to

ako v čase, kedy mal volať policajnú hliadku, ako aj v samotnom priebehu skutku. V prípravnom konaní svedok tvrdil, že počul výkrik, o ktorom sa na hlavnom pojednávaní nezmienil. Slabý náraz do rampy mal počuť na vzdialenosť viac ako 160 metrov od miesta, kde malo dôjsť k nárazu a následne o 5 sekúnd svetlo. Je ťažko čo i len predstaviteľné, aby si zasvietil pod vplyvom alkoholu do 5 sekúnd, ak by ku skutku malo dôjsť tak, ako je uvedené v obžalobe. Musel byť predsa silno otrasený. Fotografia, ktorú predložil súdu, preukazuje, že svedok nevidel na parkovisko tak, ako to uvádza vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Samotná správa z nehody neodráža skutočný stav, nakoľko keď prišli policajti na miesto, obžalovaný už tlačil motorku, ktorú následne položil na chodník. Preto samotný náčrt neodráža reálny stav po tom, ako narazil do rampy, keď tlačil motocykel. Súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že obaja sa presvedčili, že agregát (motor) bol po ich príchode na miesto ešte teplý, čo nepochybne svedčí o tom, že motocykel bol v krátkom časovom úseku pred tým naštartovaný, resp. motor bežal. Samotné zistenie, že by mal byť motor teplý, v žiadnom prípade nepreukazuje, že motocykel viedol. Žiaden zo svedkov ho nevidel viesť motocykel. Súd ďalej uvádza i to, že svedok N. dokonca podľa svojej výpovede videl, ako sa obžalovaný snaží pedálom motocykel naštartovať, čo taktiež vyvracia tvrdenie obžalovaného, že motocykel mal byť nepojazdný. Nikto sa však po skutku ani len nepresvedčil, či je možné motocykel naštartovať. Ide o domnienky, že motocykel bol plne pojazdný. K tvrdeniu súdu, že svedok B. to nepotvrdil, pretože riadil služobné motorové vozidlo, uvádza, že takéto závery z výpovede svedka nevyplývajú. Skutočnosť, že svedok zastáva funkciu policajta, ešte nevyklučuje, že môže svoju výpoveď subjektívizovať tak, aby zodpovedala jeho vnútornej predstave o priebehu skutkového deja a o pohnútkach obžalovaného a to napriek tomu, že takáto predstava nemusí vôbec zodpovedať objektívnej realite. V žiadnom prípade nemožno vyvodzovať dôveryhodnosť výpovede svedka iba na základe jeho postavenia v spoločnosti, takýto postup by bol v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, nakoľko žiaden zo zákonne získaných dôkazov nemožno považovať za významnejší ako iný, pokiaľ ho nemožno vylúčiť ako odporujúci logike. Celá obžaloba je postavená len na úvahách a domnienkach, pričom neexistuje žiadny priamy dôkaz, ktorý by preukazoval, že motocykel viedol. Súd predsa nemôže na základe domnienok odsúdiť mladého muža a rozvrátiť tak mladú rodinu. V právnom štáte je neprípustné, aby rozhodnutie bolo založené iba na domnienkach a subjektívnych pocitoch osôb, ignorujúc jedno zo základných zásad trestného konania - in dubio pro reo. Nemôže sa zbaviť pocitu, že súd trochu zastával aj pozíciu prokuratúry, nakoľko sa snaží v odôvodnení rozsudku dokázať mu vinu a to spôsobom, akým by podľa neho mohol byť spáchaný skutok a nie akým spôsobom aj v skutočnosti bol, resp. nebol spáchaný, pričom opomína logické závery ako rozsah zranení, vzdialenosť svedka od miesta nehody, úplná tma, ba naopak, snaží sa ich bagatelizovať. K svojej osobe uviedol, že v minulosti síce už spáchal trestný čin sexuálneho zneužívania, ale z tohto konania sa mu narodil syn, o ktorého sa riadne stará, a momentálne pracuje v autoservise. Zároveň sa vyjadril aj k trestu a to poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24.02.2016 sp. zn. 2Tdo/11/2015 s vyslovením, že nevie, prečo mu súd uložil trest odňatia slobody, keď v prípade spáchania uvedeného prečinu súdy vo veľkej väčšine ukladajú peňažný trest spolu s trestom zákazu činnosti. Trest odňatia slobody považuje za neprimerane prísny, ktorý zasiahne jeho rodinu a blízkych. Na základe vyššie uvedeného krajskému súdu navrhol, aby zrušil ním napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku a oslobodil ho spod obžaloby.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade preskúmal procesný postup konajúceho súdu, v ktorom nezistil žiadne pochybnosti. Obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému mu obžalobou za vinu na hlavnom pojednávaní, na prípravu ktorého mal dostatočný čas, mal možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov a vyjadriť sa k ich obsahu po ich vykonaní, mal možnosť predniesť argumentáciu o svojej nevine v rámci záverečnej reči a posledného slova, pričom v konaní bol zastúpený obhajcom, ktorý reálne uplatňoval práva na obhajobu.

Konajúci súd vykonal dokazovanie podľa pravidiel stanovených procesným predpisom, preto o skutočnosti z nich plynúce mohol opierať svoje skutkové zistenia. Výsledky vykonaného dokazovania konajúci súd vyhodnotil v súlade so zásadou ustanovenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine sú logickým výsledkom tohto zákonného hodnotenia. Odvolací súd sa stotožnil

v celom rozsahu s hodnotením dôkazov, pretože úvahy prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku považuje za správne, a preto na ne v celom rozsahu odkazuje.

Obžalovaný napádal ustálené skutkové zistenia a vytykal konajúcemu súdu, že rozhodol iba na podklade domnienok, keďže podľa jeho názoru neexistuje žiadny priamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania žalovaného skutku, s ktorou námietkou sa odvolací súd nestotožnil.

V prvom rade je potrebné uviesť, že podstatou zásady voľného hodnotenia dôkazov ustanovenej v § 2 ods. 2 Tr. poriadku sú dôkazy, ktoré sú procesne účinné a ktoré preukazujú konkrétne skutočnosti rozhodné pre ustálenie priebehu skutkového deja, vyhodnotiť nielen jednotlivito, ale aj vo vzájomných logických súvislostiach tak, aby každá rozhodná skutková okolnosť bola niektorým z dôkazov dokázaná a súčasne, aby tieto na seba obsahovo a logicky nadväzovali. To platí v prípade existencie priamych dôkazov, pričom skutkové okolnosti je možné dokázať aj prostredníctvom nepriamych dôkazov, z ktorých na základe dokázaných skutočností možno logicky vyvodiť záver o existencii tej ktorej dokazovanej skutkovej okolnosti, pretože existencia iných nepriamych dôkazov nie je spôsobilá existenciu dokazovanej skutkovej okolnosti vyvrátiť. Inak povedané, ak z nepriamych dôkazov vyplýva existencia skutkovej okolnosti, ktorá je rozhodná pre posúdenie viny, túto je potrebné považovať za dokázanú, pokiaľ sa inými dôkazmi nespochybní do takej miery, že ju za dokázanú bez rozumných pochybností nemožno považovať.

Pre posudzovaný prípad potom platí, že výpoveď svedka I.. L. G. je priamym dôkazom, pretože svedok vnímal okolnosti, ktoré sa odohrali v jeho blízkosti vlastnými zmyslami a popísal ich. Podstatnou a teda aj rozhodnou okolnosťou, ktorá bola touto výpoveďou dokázaná je, že v blízkosti svedka jemu neznáma osoba, ktorú nevidel a neidentifikoval, viedla neosvetlený motocykel, ktorým došlo k nárazu do kovovej rampy nachádzajúcej sa v neďalekej vzdialenosti od neho, pričom zvuk motocykla stíchol. Uvedený priamy dôkaz, i keď nebol spojený so zrakovým vnímaním všetkého, dopĺňajú nepriame dôkazy a to výsluchy svedkov I.. N. a J. B., ktorí ako členovia policajnej hliadky po príchode na miesto dopravnej nehody zistili, že bola poškodená rampa, pri nej na zemi ležal motocykel a vedľa neho stál obžalovaný. Obžalovaný nepoprel, aby do rampy narazil, popieral iba spôsob nárazu do rampy tvrdiac, že motocykel tlačil. Konajúci súd tieto skutočnosti vyhodnotil so záverom, že obžalovaný bol tou osobou, ktorá jazdila na neosvetlenom motocykli a narazil ním do rampy, v dôsledku čoho spadol na zem a spôsobil si poranenia a súčasne poškodil rampu.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu týmito priamymi a nepriamymi dôkazmi bolo bez pochybností dokázané, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný. Odvolacia námietka obžalovaného, že skutkové zistenia sa opierajú iba o domnienky, je vyvrátená, pretože záver konajúceho súdu o tom, že obžalovaný viedol motocykel, je založená na konkrétnych skutočnostiach plynúcich práve z výpovedí svedkov.

Obžalovaný namietal aj dôveryhodnosť výpovede svedka I.. G. spochybňujúc jeho tvrdenia, že mohol k nim vypovedať pod vplyvom kolegov, členov hliadky. Skutočnosť, ktorou sa obžalovaný snaží spochybníť nestrannosť svedka, nevplýva zo žiadneho z vykonaných dôkazov. Členovia policajnej hliadky pred súdom nepotvrdili, aby sa so svedkom I.. G. o tejto udalosti rozprávali, a svedok I.. G. vypovedal, že informácie od kolegov mal iba ohľadne realizácie prípadu v superrýchlom konaní, pretože obžalovaný nafúkal, o skutkových okolnostiach nevedel nič. Ostatne aj obsah výpovede tohto svedka svedčí jeho tvrdeniu, že sa vyjadroval len k okolnostiam, ktoré prežil, zapamätal si ich a následne ich reprodukoval, keďže sa vyjadroval stručne iba k jazde na neosvetlenom motocykli a k nárazu, po ktorom motocykel stíchol. Tak v prípravnom konaní ako aj v súdnom konaní tieto výpovede žiadnym iným spôsobom nedopĺňal o ďalšie nové skutočnosti. Ak svedok vypovedal pred súdom k času zavolania na políciu trochu odlišne od výpovede z prípravného konania, objasnil to odstupom času od udalosti. Táto argumentácia je logická, pretože človek si prežitú udalosť pamätá najlepšie bezprostredne po ich prežití, s odstupom času, pokiaľ nejde o výnimočný zážitok, detaily prežitého sa z pamäte vytrácajú, keďže sa do nej ukladajú nové prežitú udalosti. Ani zistenie, že svedok I.. G. pracuje ako policajt nespochybňuje jeho výpoveď, keďže neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by ju mohli spochybníť. Tvrdenia svedka I.. G. sú objektivizované nielen výpoveďami svedkov I.. N. a B., ale aj obhliadkou miesta dopravnej nehody a aj samotnou výpoveďou obžalovaného, ktorý potvrdil, že sa pohyboval smerom k rampe, do ktorej narazil.

Naopak, správne konajúci súd vyhodnotil obranu obžalovaného, ktorý tvrdil, že on motocykel tlačil, a vedľa neho išiel iný motocyklista, ako účelová, v snahe zbaviť sa viny. Členovia hliadky hmatom zisťovali,

či motocykel bol v prevádzke, a na podklade teplého agregátu usúdili, že obžalovaný na ňom jazdil, práve preto ho podrobili dychovej skúške. Okrem toho svedok I.. G. vnímal aj to, ako osoba stojaca pri rampe si svietila mobilom na motocykel, a táto tam stála až do doby, kým neprišla policajná hliadka. U obžalovaného je daný motív zbaviť sa viny, keďže prerokovaný skutok spáchal v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia za zločin. Ani vyjadrenie lekára, že poranenia u obžalovaného mohli vzniknúť spôsobom ním uvádzaným, nespochybňuje žiadnym spôsobom výpovede svedkov, ktorí usvedčujú obžalovaného zo spáchania prečinu, pretože lekár vyjadrujúci sa k poraneniám nemal k dispozícii inú verziu, ktorú by mohol posúdiť. Úvaha obžalovaného obsiahnutá v dôvodoch odvolania, že ak by narazil do rampy, jeho zranenia by boli pravdepodobne oveľa väčšie a rozsiahlejšie, je potrebné považovať za domnienku, lebo táto nemá vo výsledkoch vykonaného dokazovania žiadnu oporu.

Právne posúdenie skutku zodpovedá zákonu. Obžalovaný viedol motocykel pod vplyvom alkoholu, čo dokazuje výsledok merania v dychu zabezpečený na mieste činu, a tým naplnil objektívnu stránku žalovaného prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona.

Obžalovaný namietal aj neprímeranosť trestu, keďže ho považoval za prísny. Ani s touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil a považuje ju za neopodstatnenú.

Konajúci súd pri určovaní druhu a výmery trestu vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona. Obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť, že spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvým podľa § 36 písm. d/ Tr. zákona. Túto okolnosť považuje odvolací súd za nesprávne priznanú, ktorá nemá svoj skutkový podklad, pretože vek obžalovaného nemal v zásade žiadny vplyv na konanie obžalovaného, keďže vzhľadom na svoj intelekt vedel o porušení právnych noriem pri jazde pod vplyvom alkoholu. Vzhľadom k tomu, že u obžalovaného došlo k prevahe poľahčujúcich okolností, konajúci súd aplikujúci zmierňovacie ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zákona znižoval hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu hornej hranice a dolnej hranice, v dôsledku čoho trest ukladal v trestnej sadzbe až na 8 mesiacov.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom konajúceho súdu o uložení trestu odňatia slobody, pretože ide uňho o spáchanie tretieho protiprávneho konania posudzovaného ako trestný čin. V dôsledku uvedeného zistenia možno konštatovať, že inštitút podmiennečného zastavenia trestného stíhania, či uloženie trestu odňatia slobody, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený, nespĺnili svoj účel a na obžalovaného nemala žiadny vplyv ani hrozba výkonom trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov, keďže obžalovaný v skúšobnej dobe, kedy mal viesť riadny život a svojim správaním preukázať svoju nápravu, spáchal iný úmyselný prečin. Ak teda hrozba výkonom trestu odňatia slobody u obžalovaného nezabezpečila účel trestu vymedzený v § 34 ods. 1 Tr. zákona, potom nemožno reálne očakávať, že alternatívny trest nespojený s odňatím slobody účel trestu zabezpečí. Takýto záver sa prieči logickému úsudku. Tieto úvahy viedli odvolací súd k záveru, že druh trestu odňatia slobody je opodstatnený. Zodpovedajúca okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného je aj výmera trestu odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby na 2 mesiace.

Konajúci súd výkon uloženého trestu obžalovanému podmiennečne neodložil, pretože ho spáchal v skúšobnej dobe určenej mu rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/144/2017 zo dňa 29.11.2017 za zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, za ktorý bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmiennečným odkladom jeho výkonu s probačným dohľadom a s určením skúšobnej doby na 3 1 roka. Postupoval tak v súlade s ustanovením § 49 ods. 2 Tr. zákona, Vzhľadom k tomu, že obžalovaný pred spáchaním prerokovaného skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody, správne postupoval konajúci súd, ak ho pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona.

Za zákonné je potrebné považovať aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov, keďže protiprávne konanie obžalovaného súviselo práve s vedením motorových vozidiel, za ktorý sa považuje aj motocykel. Uloženie trestu zákazu činnosti na 2 roky, čo je pri dolnej hranici trestnej sadzby uvedeného trestu zákazu činnosti, zodpovedá charakteru a spôsobu spáchania skutku, t. j. vedeniu motorového vozidla pod vplyvom alkoholu.

Úvahy prezentované konajúcim súdom ohľadne nepriznania príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona, t. j. že už bol odsúdený, so zreteľom na znenie ustanovenia

§ 49 ods. 2 Tr. zákona odvolací súd nepovažuje za správne. V posudzovanom prípade skutočnosť, že obžalovaný spáchal prerokovaný skutok v skúšobnej dobe určenej pri podmienenečnom odložení výkonu trestu odňatia slobody v inej veci sama osebe nie je takou okolnosťou, ktorá by bola zákonným znakom trestného činu alebo by podmieňovala použitie vyššej trestnej sadby. Pravidlo upravené v § 49 ods. 2 Tr. zákona totiž obmedzuje iba rozhodovanie o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody a to v takom rozsahu, že pokiaľ súd uložil trest odňatia slobody za úmyselne spáchaný trestný čin v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, potom nemôže použiť ustanovenia § 49 ods. 1 Tr. zákona o podmienenečnom odložení jeho výkonu. Uvedené pravidlo neurčuje ukladanie trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, ale je na uvážení súdu, aký druh trestu a jeho výmera bude zodpovedajúca za ten ktorý trestný čin. Súd má teda možnosť aj uloženia iného druhu alternatívneho trestu a preto sa zásada „ne bis in idem“ v tomto prípade neuplatňuje.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. poriadku ho zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.